

ELLE KENNEDY

Hot & heavy

Mannen in uniform 3-6

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Inhoud

Voel de lust 7

Voel de spanning 95

Voel de vonk 195

Voel de lust

Proloog

Het was verdomd heet. Het was ruim dertig graden en de temperatuur nam gestaag toe.

De zweetplekken waren duidelijk zichtbaar op het camouflageshirt van Thomas Becker. Zelfs de wind afkomstig van de helikopter kon hem geen verkoeling brengen. Ook de mannen in de helikopter leken zich onprettig te voelen.

‘Ik haat Zuid-Amerika,’ riep Carson Scott boven het geluid van de wind en de rotoren uit.

‘Het koelt wel af als we eenmaal in de jungle zijn,’ zei John Garrett schouderophalend en hij veegde de zweetdruppels van zijn voorhoofd.

Carson zuchtte. ‘Ik haat de jungle ook. Ik krijg de zenuwen van apen.’

Naast hem zat Ryan Evans, het jongste en meest uitbundige lid van het team. ‘Weet Holly eigenlijk wel wat voor een watje je bent?’ schreeuwde hij.

‘Ik durf te wedden dat hij haar een heleboel verhalen te vertellen heeft wanneer hij weer thuis is,’ deed Matt O’Connor ook een duit in het zakje. ‘Verhalen waarin hij steeds weer de grote held is.’

‘O, ik ben ook Holly’s held hoor. Zonder enige twijfel,’ reageerde Carson, en hij trok zijn wenkbrauwen een paar keer op. ‘Als we een rollenspel doen is zij altijd de dame in nood. Behalve dan die keer toen ik de uitgeputte en gewonde reiziger was en zij de maagdelijke verpleegster die me op tedere wijze verzorgde en weer beter maakte.’

De mannen in de helikopter lachten. Thomas Becker forceerde ook een glimlach, maar het ging niet van harte. Niet dat hij de andere mannen niet mocht, maar het viertal werkte al jarenlang

samen en hij was de nieuweling. Nou ja, technisch gezien was hij hun nieuwe leidinggevende. Als luitenant gaf hij leiding aan deze eenheid van het Korps Mariniers, maar de vijf jaar daarvoor had hij een team geleid aan de oostkust.

Hij was zes maanden geleden naar Californië vertrokken nadat zijn inmiddels ex-vrouw een modellenklus had aangenomen waarvoor ze naar de westkust moesten verhuizen. Haar carrière betekende alles voor Alice en als een goede echtgenoot wilde hij zijn vrouw steunen. Twee maanden later mocht hij de echtscheidingspapieren tekenen. In plaats van terug te gaan naar de oostkust, besloot hij voorlopig te blijven waar hij was.

Hij kreeg een aanstelling bij Team Vijftien. De leden van dit team waren legendes op de basis. Niet alleen vanwege de vele succesvolle missies die ze hadden uitgevoerd, maar ook vanwege het succes dat ze hadden bij de dames. Players, werden ze door de andere mariniers genoemd.

Garrett was inmiddels getrouwd en Carson had al een paar jaar een relatie, maar de anderen, vooral Ryan en Matt, hielden de reputatie hoog door het uitgaansleven onveilig te maken en gewillige dames aan de haak te slaan.

Het was niet Beckers manier van leven. Hij was pas tweeëndertig, maar had vanaf zijn achttiende een serieuze relatie gehad. Die relatie was vier maanden geleden dan misschien op brute wijze ten einde gekomen, maar zelfs nu, gescheiden en single, zag hij zichzelf niet zo maar met iemand vluchtige seks hebben.

Hij dacht de laatste tijd zelfs helemaal niet meer aan seks. Hij ging veel liever op missie, zelfs naar verzengend hete delen van de wereld als Colombia. Want als hij door de jungle ploeterde hoefde hij in elk geval niet aan Alice te denken.

Hij keek op de kaart in zijn handen en bestudeerde het gebied waar ze zouden worden gedropt. Het was minstens een halve dag lopen van hun uiteindelijke doel, maar ze konden niet dichterbij het rebellenkamp landen zonder de vijand te alarmeren.

‘Wordt ze daar vastgehouden?’ vroeg Matt en hij leunde voorover om het beter te kunnen zien.

Becker knikte en wees op de richel op de kaart. ‘Ik stel voor dat we hier opsplitsen en dan de plek vanuit twee richtingen benaderen.’

De andere mannen dachten hardop mee en al snel was er een vluchtplan. Elizabeth Harrison werd al drie dagen gegijzeld door de rebellen. In die tijd waren de mariniers erin geslaagd om satellietbeelden van het kamp te krijgen, en gedetailleerde gegevens over de omgeving en de locaties van de ongeveer twintig gewapende beveiligers.

Becker vroeg zich af hoe het met Elizabeth ging. Het was domme pech geweest voor haar dat ze gevangengenomen was tijdens een opdracht in een naburig dorp. Ze was een fotograaf die op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was geweest, maar ze had de mazzel dat de regering haar belangrijk vond. Veel mensen in de hiërarchie wilden de Amerikaanse journaliste zo snel mogelijk in veiligheid hebben.

Dat zorgde ervoor dat er veel druk lag op Becker en zijn team om haar veilig en wel weer terug te brengen. Gelukkig was Becker heel erg goed in zijn werk.

Hij stopte de kaart opgerold in de zak van zijn camouflagebroek en keek de mannen in de helikopter zo streng aan dat ze zich ongemakkelijk voelden.

Toen klapte hij in zijn handen. ‘Oké, jongens. Elizabeth Harrison moet gered worden. Laten we haar niet laten wachten.’

1

Jane Harrison bleef staan in de deuropening, niet in staat haar ogen af te wenden van de man aan de andere kant van de fitnesszaal. Wat gezicht betreft, zag hij er gemiddeld uit. In elk geval geen Brad Pitt of zo. Doorsnee gelaatstrekken, onopvallende bruine ogen, donkere kortgeschoren haar. Knap zeker, maar niet iemand die je in een drukke straat kwijlend stil doet staan.

En toch was dat precies wat ze deed, half kwijlend naar hem staren. Het was zijn lichaam. Ze had nog nooit iemand gezien die zo gespierd was, zo mannelijk. Hij was zo'n een meter vijftientig, met brede schouders, een borst die van beton leek en een afgetrainde taille die naar een strak kontje leidde.

Hij droeg een lichtblauw T-shirt, en telkens wanneer hij een van de gewichten optilde bewoog zijn biceps. Naast hem stond een lange vrouw met bruin haar. Ze keek hem fronsend aan. Zelfs vanaf de andere kant van de zaal hoorde Jane haar tegen hem zeggen dat hij het rustig aan moest doen. Maar hij leek haar niet het type man dat het rustig aan deed. De intensiteit spatte van hem af.

Ze was van plan geweest om hem hier, in de helder verlichte sportzaal van de fysiotherapeut, te benaderen, maar bij de deur aarzelde ze. Liz had niet verteld hoe indrukwekkend deze man was. Of wat voor een geweldig lijf hij had. Liz was destijds waarschijnlijk veel te druk met beschoten worden om op te merken hoe haar redder eruitzag.

Jane zag dat de fysio de gewichten van Thomas Becker aanpakte en ze weer in het rek legde. Ze keek geïrriteerd, waarschijnlijk omdat haar patiënt vastberaden leek om zijn fysieke grenzen te verleggen terwijl hij vier weken geleden nog een kogel in zijn arm had gekregen.

‘Tot vrijdag,’ zei de fysiotherapeut.

Thomas Becker knikte alleen maar en liep naar de deur.

Toen hij dichterbij kwam, hield Jane haar adem in. Oké, ze moest zich niet langer op zijn lichaam richten maar beseffen waarom ze eigenlijk hier was. Deze man had het leven van haar zus gered. Ze was hier om hem te interviewen, niet om met hem te wippen.

‘Meneer Becker?’ zei ze toen hij bij de deur was.

Hij keek haar fronsend aan. ‘Wie wil dat weten?’

‘Mijn naam is Jane Harrison. U gaf leiding aan de reddingsmissie van...’

‘Elizabeth,’ maakt hij haar zin af. ‘Is alles goed met haar?’

‘Het gaat geweldig. Dankzij u en uw team.’ Zijn ernstige blik maakte haar zenuwachtig. Er kon niet eens een glimlach af toen ze hem aansprak. ‘Liz is mijn zus.’

‘O. Oké.’

Jane aarzelde, twijfelend over wat ze moest zeggen. Het was duidelijk dat Thomas Becker er niet om stond te springen om met haar te praten, want zijn blik ging steeds weer naar de lift aan het einde van de gang.

‘Heeft u een momentje?’ vroeg ze.

‘Niet echt,’ zei hij. ‘Ik heb over twintig minuten een afspraak.’

‘Dan loop ik even mee naar buiten.’ Ze liep de gang in en hij volgde haar.

Hij liep stevig door en deed geen enkele moeite zijn tempo aan haar aan te passen, zoals een echte heer zou doen. Het feit dat ze hoge hakken droeg maakte het nog wat lastiger. Ze droeg nog steeds het zwarte pakje dat ze die ochtend aan had getrokken voor haar afspraak met haar redacteur bij *Today's World*, het tijdschrift waarvoor ze werkte. Niet bepaald de handigste outfit om een zeer sexy marinier in te achtervolgen.

‘Ik wilde om een gunst vragen,’ zei ze terwijl ze achter hem aan snelde.

‘O, en dat is...?’

Ze kwamen aan bij de lift en plots raakte ze in paniek. Ze verreed die dingen namelijk altijd als de pest, maar ze kon deze

man toch niet vragen om tien verdiepingen naar beneden te lopen, helemaal niet nadat hij gewond was geraakt tijdens de reddingsoperatie van haar zus. Hij drukte op de knop van de lift en het viel haar op hoe groot zijn handen waren. Hij had lange sierlijke vingers, met net dat beetje eelt erop om hem dat mannelijke ruwe randje te geven.

‘Ik ben journalist en wil graag een verhaal schrijven over de redding van mijn zus. En omdat u de leiding had over die reddingsactie in Colombia, hoopte ik u te kunnen interviewen.’

Thomas Becker keek haar lange tijd aan en zijn bruine ogen gleden over haar hele lichaam. Ze voelde het gelijk toen zijn ogen even bleven rusten op haar borsten, die bijna uit haar hemdje floepten, omdat haar tepels hard werden en tegen haar bh schuurden. Hij probeerde haar te doorgronden. Niet op een seksuele manier, want zijn ogen bleven uitdrukkingloos, maar alsof hij twijfelde of hij haar nou serieus moest nemen of niet.

Blijkbaar besloot hij van niet, want hij schudde zijn hoofd. ‘Sorry, geen interesse.’ En op datzelfde moment gingen de liftdeuren open.

Zonder nog om te kijken stapte hij de lift in.

Even stond Jane aan de grond genageld. Beledigd. Enigszins pissig. Maar toen stapte ze ook de lift in, hopennd dat hij de rode blos op haar wangen niet zou zien. Waarom was die vent zo onbeschoft? Liz had verteld dat hij heel warm en zacht was geweest toen hij haar in de helikopter had getild. Dus of Liz had het bij het verkeerde eind en Becker was gewoon een klootzak, of Janes Playboybunnylichaam had er zoals gewoonlijk toe geleid dat de zoveelste man een onjuiste conclusie had getrokken.

Soms had ze een hekel aan haar uiterlijk. Tot op de dag van vandaag vroeg ze zich af of haar moeder soms een hartstochtelijke affaire had gehad met een knappe Ier, want hoe was een dochter als Jane Harrison anders te verklaren. Jane zag er namelijk totaal anders uit dan de rest van haar familie.

Haar ouders, haar zus en haar jongere broer waren sprietmager en hadden zandkleurig haar en donkerbruine ogen.

Jane had knalrood haar waarvan niemand ooit wilde geloven dat het haar natuurlijke kleur was, blauwe ogen die veel te groot waren voor haar gezicht, en het lichaam van een pin-upgirl. Haar zus was slank en sierlijk, en ongeveer een meter tachtig, net als de rest van de familie. Jane was amper een meter zeventig, met enorme tieten, een smalle taille en volle rondingen – allemaal kenmerken die ervoor zorgden dat mensen er altijd van uitgingen dat ze een leeghoofd en een stoeipoes was.

Nou, ze was geen leeghoofd. Een beetje een wildebras, oké. Ze was heel comfortabel met haar seksualiteit. Maar dom? Nee. Ze was een verdomd goede journalist, met een flink stel hersenen die evenredig waren aan die ferme boezem.

Ze klemde haar kaken op elkaar en staarde Thomas Becker met een stalen blik aan. ‘Waarom niet?’

Hij knipperde met zijn ogen en leek geschrokken dat ze bij hem in de lift stond. ‘Hè?’

‘Waarom geen interview?’ Ze kruiste haar armen. ‘*Today’s World* is een gerespecteerd tijdschrift en ik ben zeer goed in wat ik doe. Ik zou u kunnen presenteren als een echte Amerikaanse held, een ware G.I. Joe.’

Zijn mondhoeken trilden. ‘Het klinkt allemaal zeer verleidelijk, mevrouw Harrison...’

‘Jane,’ onderbrak ze hem.

‘Jane,’ zei hij. ‘Maar ik zie het nog steeds niet zitten om een artikel over me te laten schrijven.’

‘Het zou niet alleen maar over u gaan. Luister, meneer Becker...’

‘Gewoon Becker, of Beck.’

‘Oké, Becker. Het zal over Elizabeth en haar ervaring gaan. Ik wil alleen maar wat citaten over de reddingsactie zelf. Over de planning, de strategie, misschien een foto.’

Zijn blik verstarde. ‘Nee.’

Ze voelde frustratie opkomen. ‘Wil je me dan in elk geval vertellen waarom je zo vastbesloten bent om het niet te doen?’

Hij tuurde naar de knipperende cijfers boven de liftdeuren. Zijn stijve schouders zeiden haar dat hij zo snel mogelijk de lift uit

wilde. Geweldig. Nu wilde hij ook nog van haar wegluchten.

Hij keek haar even aan en zuchtte. 'Ik sta niet graag in de spotlights, oké? En ik wil al helemaal niet dat mijn foto overal te zien is.' Hij rolde met zijn ogen. 'Als iemand die zichzelf een goede journalist vindt, zou je toch moeten begrijpen waarom dat het geval is.'

Ze keek hem geërgerd aan. 'Waarom een man die het leven van een vrouw redde geen eer wil krijgen voor zijn werk? Nee, dat begrijp ik inderdaad niet.'

'Ik zit bij het Korps Mariniers. Ik moet voor mijn werk op de achtergrond blijven. Ergens binnen kunnen komen en nog voordat mensen doorhebben dat ik er ben geweest weer weg zijn. Hoe goed denk je dat dat zou gaan als iedereen mijn gezicht zou kennen?'

Jane was even stil. Prima. Dat was een goed punt. 'Oké,' zei ze bedachtzaam. 'Dat snap ik, maar daar is wel wat aan te doen, hoor. We hoeven niet per se een foto te plaatsen en we kunnen ook een gefingeerde naam gebruiken voor het artikel. Wat voor bezwaren heb je verder nog?'

Er verschenen pretlichtjes in zijn ogen. 'Heb je weleens eerder gehoord dat je heel volhardend bent?'

'Yep. Hoort bij het werk dat ik doe.'

De lift kwam langzaam tot stilstand. Jane keek op en zag dat ze niet bij de foyer waren uitgekomen, maar op de derde verdieping. Ze wachtte tot de deuren opengingen en er iemand binnenkwam, maar er gebeurde niets.

Ze fronste en keek Becker aan. 'Waarom zijn we gestopt?'

'Ik heb geen idee.' Hij boog voorover en drukte weer op de knop van de foyer.

Plotseling klonk er een schril gerinkel en ze schrok zo dat ze bijna achteroverviel. 'What the fuck?' gilde ze boven het lawaai uit.

Becker tuurde naar het bedieningspaneel en drukte de intercomknop in. Het gerinkel stopte meteen en maakte plaats voor geruis. Becker leunde voorover en sprak in de speaker. 'Hallo, is daar iemand?'

Even later klonk er een stem. 'Hallo, wat is er aan de hand?'

'De lift is op de derde verdieping gestopt. Ik denk dat-ie vastzit.'

‘Oké, blijf waar je bent. Ik kijk even wat er aan de hand is.’

‘Blijf waar je bent?’ herhaalde Jane terwijl het geruis weer verduwde. ‘Waar zouden we verdomme heen moeten?’ Haar blazer leek plotseling veel te strak om haar lijf te zitten en het zweet brak haar uit.

Becker haalde zijn schouders op. ‘Waarschijnlijk is hij bang dat we door het plafond naar buiten klimmen en abseilen via de kabels.’

Zijn poging om grappig te zijn was geen succes, vooral omdat Jane amper in staat was om naar hem te luisteren. Ze keek wild om zich heen en probeerde de afmetingen van de lift in te schatten. Anderhalf bij anderhalf, schatte ze. Misschien iets groter. O, god. ‘Alles goed?’

Ze keek hem aan. ‘Wat? Ja. Tuurlijk. Gaat geweldig. Super.’ Ze had een ietwat verwilderde blik in haar ogen. ‘Waarom geeft hij geen antwoord?’ riep ze uit.

Becker kwam bij haar staan en keek haar bezorgd aan. ‘Hé. Hé!’ Hij raakte haar arm aan. ‘Geen zorgen, oké? Binnen een paar minuten hebben ze hem weer aan de praat. Hooguit een kwartiertje.’

Het zweet stond op haar voorhoofd. ‘Een kwartier? Zo lang kunnen we niet overleven in deze kleine ruimte! Wat als we geen lucht meer hebben? Wat als...’ Ze stopte met praten, want haar hart ging zo tekeer dat ze bang was dat het zou stoppen.

‘Ik neem aan dat je bang bent voor kleine ruimtes,’ zei Becker zuchtend.

Ze ademde diep in. ‘Dat is een klein probleempje, ja,’ gaf ze toe.

‘Hoe ben je dan verdomme helemaal op de tiende verdieping gekomen? Niet met de lift?’

Ze schudde haar hoofd en drukte haar handen tegen haar zij, want ze begonnen te zweten en te trillen. ‘Ik heb de trap genomen.’

‘Je bent tien verdiepingen naar boven gelopen om...’

Hij werd onderbroken door geruis. Jane werd overspoeld door een gevoel van opluchting toen ze de stem door de intercom hoorde klinken.

‘Mensen, zijn jullie er nog?’

‘Waar zouden we godsamme anders moeten zijn?’ mompelde ze. Becker verbeet een glimlach en stapte weer naar de intercom. ‘We zijn hier.’

‘Het lijkt erop dat we wat technische probleempjes hebben,’ zei de man verontschuldigend. ‘De monteur is onderweg.’

Janes hart bonsde nog steeds als een waanzinnige. O, shit.

‘We hebben jullie er zo uit, mensen,’ voegde de man – de duivel – eraan toe. ‘Een halfuurtje, hooguit.’

Jane liet zich op de grond zakken en stopte haar hoofd tussen haar benen. Haar ademhaling was oppervlakkig. Ze wist dat ze zich belachelijk maakte, maar ze kon de angst die ze voelde niet tegenhouden.

‘Oké, bedankt. Houd ons op de hoogte, alsjeblieft,’ sprak Becker in de intercom. Hij knielde naast haar neer. ‘Jane. Jane, kijk me aan.’

Diep ongelukkig tilde ze haar hoofd op, zich schamend voor de tranen in haar ogen.

‘Gewoon ademen, oké? Adem maar samen met mij.’

Ze wilde inademen, maar het voelde alsof haar keel werd dichtgeknepen. ‘Ik krijg geen lucht,’ hijgde ze. ‘Geen. Lucht.’

Ze werd licht in haar hoofd en haar wangen waren zo heet dat ze eruit moesten zien als twee enorme appels. En haar hart... O, god, ze zou zo echt een hartaanval krijgen. Dit piepkleine liftje, zonder lucht, en muren die steeds meer op haar afkwamen en...

Ze voelde een paar sterke armen om zich heen en plotseling zat ze op Thomas Beckers schoot. Hij nam haar gloeiende wangen in zijn handen en staaarde haar intens aan met zijn bruine ogen. ‘Jane, kijk me aan. Het is oké. Alles komt goed. We zijn hier zo weer uit, oké? En er is voldoende lucht, dus je moet nu echt ophouden met hyperventileren, want anders val je nog flauw.’

Flauwvallen? Ze was eerder bang dat ze een hartaanval zou krijgen. Totaal in paniek duwde ze haar gezicht tegen Thomas Beckers stevige borstkas en begon te huilen.